

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.998 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu origine en afkomstig van Kerugoya, Central Province. U bent gehuwd met (J.K.) en jullie hebben twee kinderen samen. Omwille van de drugsproblematiek waarmee de jeugd in uw land geconfronteerd wordt, startte u in 2003 met een niet officieel geregistreerde organisatie die jullie onderling het “Informal Youth Network Drugfree Urban Campaigners” noemden. De echte activiteiten van de groep startten pas in 2004. Op 12 december 2003 ging u naar aanleiding van het onafhankelijkheidsfeest spreken op een rally over uw plannen betreffende de jeugd. U kaartte er ook het probleem van de handel in en het gebruik van illegale drugs aan. Uw speech werd echter niet goed onthaald en vanaf januari 2004 ontving u geregeld dreigtelefoons waarin u verweten werd zich te mengen in andermans zaken. In februari 2004 werd uw huis in brand gestoken. Toen u dit ging aangeven werd u door de Chief Officer verteld dat de instructies voor de brandstichting van “senior circels” kwamen en hij bijgevolg niets kon doen. Omdat u geen andere vijanden had, kan u de brandstichting enkel in verband brengen met de illegale

drugshandel, waar ook de politie, sommige politici en zelfs de stiefdochter van de president bij betrokken zijn. Hierna verhuisde u naar Pangani, Nairobi. Daar kreeg u op een dag, u weet niet meer wanneer, het bezoek van (K.). Hij woonde in de wijk waar uw huis afgebrand was en was ook betrokken bij de drugshandel. Hij bracht u een boodschap van het drugskartel, met name dat de oorlog nog niet voorbij was en dat Kenia een klein land is. U probeerde hem ervan te overtuigen dat u geen gevaar vormde voor het kartel en bereid was te coöpereren. U bleef contact houden en slaagde er zelfs in via hem cruciale informatie te verkrijgen betreffende tegen u gerichte moordpogingen. Midden 2005 bezocht u uw familie in Kirimunge. U werd door (K.) gewaarschuwd dat u gevolgd werd en dat er deze keer politieagenten van de Flying Squad bij betrokken waren. U merkte die dag meermaals een witte Peugeot 504 op, die ook populair is bij de Flying Squad. Toen u 's avonds in de buurtwinkel was hoorde u geschreeuw in jullie compound. U hoorde ook mannelijke stemmen die het dialect van de politie spraken en hoorde dat ze naar u vroegen. Daarop besloot u te vluchten. De volgende ochtend deed u aangifte bij het politiehofdkantoor van Kerugoya zonder te vermelden dat u eigenlijk betrokken partij was. De politie vertelde u dat ze reeds op de hoogte waren gebracht van het incident en dat er drie mensen vermoord werden en een vrouw verkracht. Enkele dagen later vernam u van uw broer dat uw zus verkracht werd en dat uw moeder gehospitaliseerd was in Kerugoya. U stelde vast dat ze er geen adequate verzorging kreeg en liet haar overplaatsen naar Nairobi. Ze vertelde u dat de eigenaar van de buurtwinkel en diens echtgenote en zoon vermoord werden. In de loop van de week kreeg u telefoon van de politie van Kerugoya. Toen u er aankwam werd u gearresteerd en gedurende vier dagen opgesloten. Er werd u nooit gezegd waarom, hoewel de agent zei te handelen op instructie van het hoofdkwartier van de Criminal Investigation Department (CID) in Nairobi. Er werd u tevens verweten dat u zich bemoeide met het onderzoek en dat u uw moeder niet had mogen overplaatsen. Na vier dagen werd u vrijgelaten. U hebt nooit nog iets gehoord met betrekking tot het Kerugoya-incident. Na dit incident ontving u een tijd lang geen bedreigingen meer tot u rond de kerstperiode te Marurui ontvoerd werd door drie mannen in burgerkledij die ingehuurd werden door mensen uit het misdaadmilieu. Onderweg werden jullie tegengehouden aan een wegblokkade van de politie en slaagde u erin te ontsnappen. U gaf deze feiten niet aan en ging zich enkele dagen verstoppen bij een vriend in Kayole. Na de mislukte ontvoering ontving u opnieuw dreigtelefoons. Midden 2006 verloor u elk contact met (K.). U vernam later dat hij vermoord werd in opdracht van het drugskartel. Rond diezelfde periode kreeg u thuis bezoeken van mensen die zich voorstelden als politieagenten en de boodschap achterlieten dat u zich moest melden bij het politiekantoor van Kasarani. Toen u dat de volgende ochtend deed, bleek niemand op het politiekantoor hiervan op de hoogte te zijn. De volgende maandag werd uw echtgenote thuis verkracht. Toen u klacht ging indienen te Kasarani werd u gezegd dat u gezocht werd door de Flying Squad van Pangani. Daar aangekomen werd u gearresteerd en gedurende twee weken op menonwaardige manier behandeld. Toen u na twee weken werd vrijgelaten, stortte u onderweg naar huis in. U werd opgenomen in het ziekenhuis en keerde na twee weken behandeling terug naar huis. Daar stelde u vast dat het huis leeg was. U ging naar uw schoonmoeder om te zien of uw echtgenote en kinderen daar zouden zijn. U kinderen bleken er te zijn maar uw echtgenote was er na enkele dagen weggevlucht nadat ze vreemde gezichten in de wijk had gezien. Uw schoonmoeder wist niet naar waar uw echtgenote gevlucht was. U besloot haar te zoeken maar hebt haar nooit teruggevonden. Zelf bleef u low profile en verbleef u nooit meer dan een dag op dezelfde plaats. In december 2006 merkte u zeven zich verdacht gedragende mannen op in de buurt van uw kantoor in Nairobi. U werd door een van hen aangesproken en nadat u hem had weggestuurd, stelde u vast dat hij gewapend was. U meldde dit aan een bewaker die vervolgens de politie op de hoogte bracht. Later op de dag werden vijf van de zeven mannen neergeschoten door de politie. In de media werd gezegd dat het te maken had met een mislukte bankoverval maar u vermoedt dat de mannen u zochten en helemaal niet van plan waren een bank te overvallen aangezien ze maar één pistool bij hadden. U werd achteraf ontboden op het politiekantoor om een verklaring af te leggen over het incident. U vernam echter van de betrokken bewaker en de agent bij wie u zich meldde dat de politie het incident wilde aangrijpen om u te

arresteren, officieel wegens het doorgeven van verkeerde informatie. U besloot geen verklaring af te leggen en bleef zich verstoppen. Op 15 februari 2007 werd u gebeld met de vraag of u een boodschap wilde ophalen. Op de afgesproken plek aangekomen stelde u vast dat de persoon die de bestelling zou doorgeven (A.) was, een van de leiders van het drugskartel. U vluchtte onmiddellijk weg en keerde terug naar uw kantoor. Diezelfde avond werd uw assistent, James Warui, vermoord door onbekenden. U besprak uw problemen met een klant en besloot te vluchten. U verliet Kenia eind februari en vroeg asiel aan in België op 1 maart 2007.

Uw asielaanvraag werd op 12 november 2007 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissingen op 5 december 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Als gevolg van de in Kenia heersende veiligheidssituatie na de presidentsverkiezingen van 27 december 2007 besloot het CGVS evenwel tot de intrekking van voormelde beslissing van 12 november 2007, waarna u voor een bijkomend gehoor werd opgeroepen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. U legde immers een aantal vage, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af betreffende de kern van uw asielrelaas.

Vooreerst verklaarde u een informeel netwerk te hebben opgericht om jongeren uit het drugsmilieu te houden en mensen te wijzen op de gevaren van druggebruik. U probeerde ook te wegen op het beleid door voorstellen te formuleren naar de autoriteiten toe (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 12-14). Hierbij kan men zich alvast de bedenking maken dat het eigenaardig is dat u een naamloze, niet officieel geregistreerde organisatie zou oprichten om op het niveau van de autoriteiten te werken met de bedoeling op het beleid te wegen (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 14). Voorts is het opmerkelijk te noemen dat jullie organisatie de oprichting van hulpcentra en begeleiding bepleitte in plaats van bestraffing, maar gevraagd naar het bestaan van hulpcentra u niet verder kwam dan te stellen dat er een centrum in Karen is waarvan u de naam niet kent, en een in Nairobi waarvan u niet weet waar het gelegen is (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er in Nairobi en omgeving alleen al minstens vier gespecialiseerde hulpcentra bestaan voor drugsverslaafden (zie landeninformatie). Bovendien bleek u niet in staat de volledige naam van de officiële Keniaanse anti drug organisatie NACADA (National Agency for The Campaign Against Drug Abuse) weer te geven. U herinnerde zich enkel dat de N voor “National” staat en DA voor “Drug Abuse” (gehoorverslag CGVS van, 16 augustus 2007, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk voor iemand met uw beweerde profiel, te meer u beweert met vertegenwoordigers van NACADA te hebben vergaderd (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 15). U voegde er ook spontaan aan toe dat de laatste keer Joseph Kaguthi aan het hoofd stond van NACADA (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 14) terwijl uit publieke informatie blijkt dat hij reeds in april 2006 de fakkel doorgaf aan John Langat, die op zijn beurt in juli 2006 vervangen werd door Jennifer Kimani (zie landeninformatie). Ook hiervan had u op de hoogte moeten zijn. Ten slotte verklaarde u spontaan dat NACADA een overheidsorganisatie is en dat een tegenstrijdigheid inhoudt omdat diezelfde overheid bij de drugshandel betrokken is. De mensen van NACADA zouden hierover niet klagen (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 15). Nochtans staat op de site van de organisatie uitdrukkelijk te lezen dat ze zich bewust is van het feit dat er veel geld omgaat in het drugsmilieu en erkent NACADA dat omkoping van overheidsorganen en zelfs de private media door drugsbaronnen een ernstig probleem is (zie landeninformatie).

Verder legde u zeer opmerkelijke en incoherente verklaringen af **betreffende uw relatie met (K.)**, en met name de reden waarom hij u cruciale informatie doorspeelde.

Zo verklaarde u dat (K.) laaggeschoold was en u hem bespeelde door de juiste vragen te stellen. Gevraagd dit nader te preciseren stelde u dat u erin slaagde hem te doen denken dat u bijna een van hen was en dat u het kartel geen schade zou berokkenen en hun belangen zou behartigen. Dit is echter een weinig geloofwaardige verklaring gelet op de inhoud van de informatie die (K.) u doorspeelde, met name dat het kartel u wilde vermoorden. Hiermee geconfronteerd antwoordde u nietszeggend: "het is een soort voetbalmatch, soms denken ze dat ik aan hun kant sta, soms is er twijfel. Ik bleef van positie veranderen". Wanneer hierover doorgevraagd werd, stelde u dan weer dat (K.) voordelen wilde halen langs beide zijden: u trakteerde hem immers op een drankje en gaf hem ook geld. Wat dit laatste betreft bleek het echter enkel om het dekken van zijn verplaatsingskosten te gaan en om 500 Keniaanse Shilling waarvan u zelf stelde dat eigenlijk een lening was en geen aanmoediging om informatie te verstrekken. U voegde er aan toe dat u hem als vriend behandelde en dat dit volstond (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 35-37). Dat hij "voordeel" wilde halen uit zijn relatie met u dient met andere woorden sterk genuanceerd te worden. In hun geheel beschouwd zijn uw verklaringen omtrent uw relatie met (K.) dan ook incoherent en weinig geloofwaardig te noemen.

Ter verklaring van (K.)'s houding legde u tijdens het laatste gehoor op het CGVS een aantal persartikels neer waaruit blijkt dat bepaalde milities tijdens de onlusten na de verkiezingen voor amper 500 Keniaanse Shilling huizen in brand staken (stuk 44) en dat bij de Keniaanse antiterreur politie mensen omgekocht worden (stuk 47). Hieruit zou moeten blijken dat 500 Keniaanse Shilling (6 euro) veel geld is in Kenia en dat het in Kenia niet ongewoon is dat mensen, en dus ook (K.), van twee wallen eten (gehoorverslag CGVS van 1 september 2008, p. 8). De kwestieuze documenten hebben echter geen uitstaans met (K.) en kunnen op zich dan ook onmogelijk een afdoende verklaring vormen voor zijn handelen ter zake.

Bovendien blijkt uw informatie betreffende de moord op (K.) uit derde hand te komen. U stuurde (J.), een jongen die vaak aan bushaltes rondhing, uit om te achterhalen wat er met (K.) gebeurd was. (J.) vertelde u vervolgens dat er eigenlijk niet over gesproken werd, maar kon vreemd genoeg preciseren dat (K.) vermoord was door zijn superieuren omdat hij het netwerk zou bedrogen hebben door geheime informatie te lekken (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 11-12). Voor iets waar eigenlijk niet over gesproken werd, kan dit toch als opvallend gedetailleerde informatie gekwalificeerd worden, waardoor kan getwijfeld worden aan de betrouwbaarheid van de informatie en de bron. Ten slotte is het uiterst opmerkelijk te noemen dat u nooit de naam te weten kwam van het drugskartel dat u bedreigde en waarover (K.) u informeerde (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 24).

Voorts legde u opmerkelijke verklaringen af **betreffende het incident in Kirmunge**. Zo verklaarde u dat u gewaarschuwd werd door (K.) dat ook de Flying Squad betrokken was in het tegen u gerichte complot. Die dag zag u meermalen een witte Peugeot 504, een wagen die populair is bij de Flying Squad, weliswaar zonder enig opschrift (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 29). Opvallend is echter dat u de betrokkenheid van de Flying Squad bij het incident in Kirmunge toeschrijft aan het dialect van de daders. U was weliswaar in de buurtwinkel maar hoorde hun stemmen tot daar en kon vreemd genoeg uit hun accent in het Kiswahili opmaken dat ze politieagenten waren (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 27-28). Weinig overtuigend is ook dat u vervolgens aangifte ging doen van het incident bij de politie van Kerugoya zonder te vermelden dat het de woning van uw familie betrof, noch dat u eigenlijk gezocht werd door de daders. U wantrouwde nu instinctief de politiediensten, hoewel het hier een andere afdeling betreft, en veronderstelt dat de Flying Squad, de CID en de Kerugoya politie in contact stonden met elkaar (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 30 en 32). Het is echter weinig overtuigend dat u deze drie politiediensten ervan verdenkt samen te werken - of althans met elkaar in contact te staan - en u alsnog aangifte zou gaan doen van het incident terwijl u gezocht wordt door een van deze diensten. Ten slotte is het eveneens weinig aannemelijk dat de Flying Squad de eigenaar van de buurtwinkel en diens echtgenote en kind zou vermoorden louter omdat ze hen ervan verdachten u te hebben helpen ontsnappen, terwijl u even later zelf opgepakt werd en na vier dagen opsluiting zonder meer werd

vrijgelaten (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 31-33). U kon overigens niet verklaren hoe de Flying Squad te weten kwam dat u zich in de buurtwinkel bevond (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 28).

Uw verklaringen **betreffende het incident met de zeven onbekende mannen** dienen eveneens als vaag, incoherent en weinig aannemelijk te worden beschouwd. Vooreerst verklaarde u dat u zich voor uw eigen veiligheid reeds een tijdje verstopte en u zich bleef verplaatsen (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 21 en gehoorverslag DVZ, nr. 41). Dit is op zich in strijd met het feit dat u blijkbaar wel nog naar uw werkkantoor bleef gaan, waar u gemakkelijk kon gevonden worden door uw beweerde belagers. Zo kreeg u op een dag het bezoek van zeven onbekende mannen op uw werkkantoor. Aanvankelijk verklaarde u dat ze u volgden tot aan uw kantoor maar ze beneden bleven op straat terwijl u naar boven ging. U verklaarde ook dat ze niets zeiden tegen u en aan de bewaker vroegen om fotokopie's te kunnen maken (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 22-23). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen op DVZ dat de zeven mannen u persoonlijk vroegen om fotokopie's te nemen waarop u ze wegstuurde, antwoordde u dat ze het niet aan u vroegen maar aan de bewaker (gehoorverslag DVZ, nr. 41 en gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 24). Onmiddellijk daarna sprak u zichzelf echter tegen door op een andere vraag te antwoorden dat een van de mannen voorbij de bewaker geraakte en naar uw kantoor kwam waarop u hem zei dat jullie geen fotokopie's maakten (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 24). Het werd u met andere woorden wel gevraagd. Voorts verklaarde u dat de bewaker de vraag om fotokopie's te maken vreemd vond omdat er geen fotokopiediensten in het gebouw waren. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat er wel een fotokopiedienst in het gebouw was, antwoordde u dat de bewaker de zaak niet vertrouwde en daarom loog dat er geen fotokopiedienst was (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 23). Dit valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering als zou de bewaker de bewuste vraag vreemd gevonden hebben omdat er geen fotokopiediensten waren in het gebouw. Verder ging u er van uit dat deze mannen u achtervolgden en zag u dat een van hen gewapend was. Opmerkelijk is dan ook dat de gewapende man op een gegeven ogenblik in uw werkkantoor aanwezig was maar blijkbaar zonder veel problemen wegging toen u hem dat vroeg (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 24). Ook het feit dat u hierna naar de supermarkt ging zonder te weten of de bewaker de politie had gewaarschuwd (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 23-24) nuanceert uw beweerde vrees ten aanzien van deze personen. Ten slotte kan men zich eveneens vragen stellen bij het feit dat de politie u wilde arresteren naar aanleiding van wat er die dag gebeurde en dat u dit vernam op het politiekantoor zelf van een agent, "een eerlijk man", die zei dat er druk werd uitgeoefend om u te arresteren waarop hij u gewoon liet gaan (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 27).

Ook **met betrekking tot uw beweerde ontvoering door drie mannen** in burger kunnen ernstige vragen gesteld worden. Zo wist u niet in wiens opdracht ze handelden maar bracht u hen in verband met het misdaadmilieu hoewel (K.) helemaal niet op de hoogte leek te zijn van een opdracht u te ontvoeren toe u er naderhand met hem over sprak (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 6 7 en 9). Het blijft dus onduidelijk door wie en waarom u ontvoerd werd. Verder is het opmerkelijk dat u aangekomen bij de wegblokkade gewoon tegen de politieagent zei dat u wou uitstappen. Uw ontvoerders hadden op dat ogenblik hun wapen niet meer op u gericht. Ook toen jullie uitgestapt waren maakte u geen melding van het feit dat u eigenlijk ontvoerd werd (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 6-7).

Voorts bleef u een aantal keer opmerkelijk vaag voor wat betreft het situeren van de bedreigingen tegen uw persoon in de tijd. Zo kon u niet aangeven wanneer de eerste twee moordpogingen op u gepland waren hoewel u ze precies kon ontwijken omdat u verwittigd werd van het tijdstip en de plaats waar u zou opgewacht worden (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 25-26). Ook het incident in Kirimunge situeerde u opmerkelijk genoeg nogal vaag "ergens midden 2005" terwijl naar aanleiding van dat incident uw zus verkracht werd, uw moeder gehospitaliseerd werd, drie onschuldige mensen het leven verloren en uzelf enige dagen later opgesloten werd (gehoorverslag CGVS van 16 augustus 2007, p. 26 en gehoorverslag DVZ, nr. 41).

Wat de verkrachting van uw echtgenote betreft, dient opgemerkt te worden dat het niet duidelijk is wie hiervoor verantwoordelijk is. Verder is het opmerkelijk dat toen u hieromtrent klacht ging indienen bij de politie van Kasarani, de agent u zei dat hij bevel had gekregen van de Flying Squad u te arresteren maar dit niet deed. Uw verklaring hiervoor is dat de agent veronderstelde dat u vrijwillig naar het politiekantoor was gekomen en dat u bijgevolg ook vrijwillig naar de Flying Squad zou gaan (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 16). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring voor het feit dat de betrokken agent niet zou overgaan tot uw arrestatie en zodoende een rechtstreeks bevel negeerde. Voorts kan men zich vragen stellen bij het feit dat uw echtgenote na het zien van vreemde gezichten en wagens in de wijk van uw schoonmoeder zou vluchten zonder enige indicatie van haar nieuwe verblijfplaats achter te laten of u achteraf nog te contacteren (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 19-20). Ook het feit dat u nooit een advocaat raadpleegde in verband met uw problemen omdat het juridisch systeem en zelfs advocaten corrupt zijn (gehoorverslag CGVS van 6 september 2007, p. 33-34), is gelet op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en hetgeen met uw echtgenote gebeurde, weinig aannemelijk.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen op een aantal essentiële punten dermate vaag, incoherent en weinig aannemelijk zijn dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Wat de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft, dient volgende vaststelling te worden gemaakt.

Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen aan uw asielrelaas in het licht van de spanningen na de verkiezingen van december 2007, antwoordde u in louter algemene termen dat er veel ontheemden zijn sinds de verkiezingen, wat het moeilijk maakt om nieuwe banden te creëren, en dat er spanningen blijven bestaan. U voegde er ook aan toe dat er een nieuwe opstoot van geweld was in juli 2008 toen in ongeveer 600 scholen onlusten uitbraken en brand gesticht werd (gehoorverslag CGVS van 1 september 2008, p. 4-5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijken de studentenprotesten van juli 2008 echter betrekking te hebben op het onderwijssysteem zelf en geen verband te houden met de verkiezingsproblematiek (zie landeninformatie). U weet de studentenprotesten overigens zelf aan het druggebruik door de jongeren en het falen van het antidrugsbeleid van de overheid. Meer zelfs, sommige mensen binnen het staatsapparaat zouden geld slaan uit de drugshandel en aangezien u hier iets wil aan doen, bent u hun rivaal (gehoorverslag CGVS van 1 september 2008, p. 5-6). Zoals reeds vermeld kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten als gevolg van uw inzet voor de jongeren en tegen de drugs. Uw

bewering als zou het studentenprotest van juli 2008 gerelateerd zijn aan de drugsproblematiek is dan ook niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Voorts haalt u spanningen aan binnen de regering van nationale eenheid om er op te wijzen dat er (nog) geen stabiele oplossing werd bereikt. Ter ondersteuning hiervan legt u een persartikel neer aangaande een memo van het hoofd van de openbare dienst, Francis Muthaura, betreffende de bevoegdheidsverdeling tussen de Eerste Minister en de President enerzijds, en de Ministers en hun Permanenten Secretarissen anderzijds (stuk 39), waaruit de machtsspelletjes en de onenigheid binnen de regering moeten blijken. Dit artikel is echter geenszins van aard voorgaande vaststellingen betreffende de op dit ogenblik heersende veiligheidssituatie in Kenia te weerleggen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat u een aantal dermate vage en incoherente verklaringen aflegde betreffende de kern van uw asielrelaas, zodat in uw hoofd geen "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze vaststelling te wijzigen. Met uitzondering van de medische attesten (stukken 12-13 en 35-37), uw brief met bijkomende informatie (stuk 34), de door u neergelegde flyer en foto's (stukken 41-42) en het e-mailverkeer met (L.W.) (stuk 48), worden u noch uw organisatie in deze documenten vermeld. De meeste van deze documenten zijn van algemene aard (stukken 1-8, 14, 22-28, 29-32 en 44), en/of niet relevant voor uw persoonlijk relaas (stukken 3-5, 7, 9-11, 15-21, 33, en 43-47). Stukken 22 en 26 zijn bovendien gedateerd. Wat de medische attesten betreft (stukken 12-13 en 35-37) dient opgemerkt te worden dat deze attesten geen uitsluitel (kunnen) geven over de oorzaak of de omstandigheden waarin u deze letsels opliep, terwijl de door u aan Dr. (G.) gerichte brief allerminst als een objectieve weergave van de feiten kan beschouwd worden (stuk 38). Betreffende het door psychologe (D.R.) samen met u in **niet-therapeutische setting** opgemaakte verslag van 3 september 2008 waarbij "indrucken" worden gegeven in verband met uw gemoedstoestand (stuk 40), moet gesteld worden dat begrip kan opgebracht worden voor eventuele moeilijkheden die u zou ondervinden, doch dit verslag in geen geval een bewijs vormt van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch een verantwoording kan zijn voor het feit dat u uw asielrelaas niet op een autonome en functionele wijze zou kunnen verdedigen, zoals blijkt uit het gehoorverslag.

De door u neergelegde foto's (stuk 41) waarop u met een aantal jongeren zou te zien tijdens de beginjaren van uw sociaal engagement inzake plattelandsontwikkeling (gehoorverslag CGVS van 1 september 2008, p. 4 en 7), zijn evenmin van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen daar uw sociaal engagement op zich niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken, maar wel het niveau waarop u actief beweert te zijn geweest en de problemen die u als gevolg hiervan zou ondervonden hebben. De flyer betreffende de door de Drugfree Urban Campaigners georganiseerde wielervedstrijd voor een drugsvrije samenleving (stuk 42), betreft dan weer een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopie waarvan de oorsprong en de authenticiteit niet kan worden nagetrokken zodat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien vormt een dergelijke flyer allerminst een bewijs van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Betreffende het e-mailverkeer tussen u en (L.W.) (stuk 48), waarin u haar vraagt uw vrees voor vervolging te bevestigen, dient vastgesteld te worden dat zij op geen enkel ogenblik de door u aangehaalde vervolgingsfeiten met zoveel woorden bevestigt en in tegendeel nogal op de vlakte blijft en in algemeenheden vervalst. In haar antwoorden bevestigt (L.W.) enkel dat jullie samen een hele weg hebben afgelegd en dat er sprake is van een drugsproblematiek in Kenia, waar hooggeplaatste personen bij betrokken zijn, hetgeen door het CGVS echter niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. In haar laatste mail, die voornamelijk gaat over de politieke situatie sinds de verkiezingen van december 2007, schrijft ze "[r]egarding your safety, I do not think this is the right timeto come home yet [...] it's still not save enough", maar laat ze opmerkelijk genoeg na te preciseren waarom ze denkt dat de situatie voor u onveilig

zou zijn. Derhalve zijn deze mails niet van aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat uw brief met bijkomende informatie betreft (stuk 34), dient opgemerkt te worden dat deze algemene en/of niet relevante informatie bevat over druggebruik in Kenia, de moord op Erastus Chemorei – die niets te maken heeft met uw persoonlijk relaas, en het feit dat een aantal vertrouwelingen van de president in uw buurt wonen, wat geen enkel bewijs vormt voor de door u ingeroepen problemen.

U legt tot slot geen enkel document voor dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, evenals van de taalwetgeving in bestuurszaken, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals opgenomen in artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Hij werpt op dat hij bij het indienen van zijn asielaanvraag om een tolk Engels heeft verzocht en zijn raadsman zulks tevens in herinnering heeft gebracht door middel van haar schrijven van 14 augustus 2008. Desalniettemin was er geen tolk aanwezig tijdens de opeenvolgende gehoren en heeft de dossierbehandelaar deze rol waargenomen. De gehoren geschieden derhalve niet in de taal zoals voorgeschreven door artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker meent aldus nadeel te hebben ondervonden en doet gelden dat zijn asielaanvraag niet behandeld werd zoals andere aanvragen die wel in de daarvoor voorgeschreven taal worden behandeld. Van de dossierbehandelaar kan volgens verzoeker niet verwacht worden dat hij het Engels in dezelfde mate beheerst als het Nederlands. Dit zorgt bovendien voor een dubbele werklast aangezien hij zowel de vragen moet stellen, moet noteren én vertalen.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een schrijven van zijn raadsman met betrekking tot het verzoek om een tolk Engels.

3.2. Aangaande de aangevoerde schending van de taalwetgeving, stelt de Raad vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (Rvs 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij gaf aan de Engelse taal te spreken en werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier A, stuk 13). De gehoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het

Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen, namelijk het Nederlands, werd dan ook gehanteerd tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 wordt niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Met betrekking tot de gehoren voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS), stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van de drie gehoren telkens werd meegedeeld dat eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, moesten gemeld worden, hetgeen zowel verzoeker als zijn advocaat, dewelke aanwezig was tijdens deze gehoren, hebben nagelaten te doen (administratief dossier A, stukken 6 en 3; administratief dossier B, stuk 3). Verzoeker werd tijdens het derde gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij de interviewer begreep in het Engels, waarop hij bevestigend antwoordde (administratief dossier B, stuk 3, p.2).

Hij toont niet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS niet zouden zijn opgenomen in de taal van de procedure en verduidelijkt bovendien niet *in concreto* welke onderdelen van zijn verklaringen niet juist in het verhoorverslag zouden zijn opgenomen. Hij toont evenmin aan dat de betrokken interviewer de Engelse taal onvoldoende beheerste. Verzoekers beweringen hieromtrent zijn geenszins afdoende.

Verweerder merkt derhalve terecht op dat verzoeker nalaat aan te geven welke nadelige gevolgen hij zou ondervonden hebben van de gehanteerde werkwijze.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, meerbepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, evenals een schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij volhardt dat hij in aanmerking komt voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet en meent dat verzoeker dat het CGVS onzorgvuldig tewerk gegaan is. Hij voert aan dat zijn vrees gebaseerd is op zijn politieke overtuiging gezien hij een bepaald maatschappelijk standpunt heeft geëxpliciteerd, met name tegen drugs, hetgeen niet getolereerd wordt, noch door de drugkartels, noch door de overheidsinstanties die verbonden zijn met deze kartels door corruptie.

Verzoeker stelt dat de door hem opgerichte organisatie geenszins naamloos is zoals de bestreden beslissing doet uitschijnen, maar de benaming '*Drugfree Urban Campaigners*' draagt. Hij verwijst in dezen naar een flyer voor een wielervedstrijd tegen drugs, heeft naar eigen zeggen veel moeite moeten doen om dit stuk te bekomen en is als dusdanig verbolgen dat het middels het nodige knip- en plakwerk zou zijn samengesteld. Verzoeker vervolgt dat het uiteindelijk wel de bedoeling is geweest om de organisatie officieel te laten registreren maar zulks belemmerd werd door de moeilijkheden die hem te beurt zijn gevallen nog vóór de organisatie actief geworden is in 2004, terwijl dit net de voorwaarde uitmaakt om te kunnen registreren.

Verzoeker benadrukt dat medische behandeling en begeleiding niet het doel van de organisatie was maar dat deze preventief en opvoedkundig werkte, waarbij vooral gezocht werd naar alternatieve inkomensmogelijkheden. Hij voert aan dat hij op de hoogte is van het bestaan van centra maar verwees er slechts enkele gevallen naar door. Zo maakt verzoeker in onderhavig verzoekschrift bijvoorbeeld vermelding van een zekere D.W., hetgeen volgens hem makkelijk nagetrokken kan worden middels contactname met het ziekenhuis in kwestie.

Verzoeker doet voorts gelden dat de afkorting NACADA voortdurend wordt gebruikt, dit in tegenstelling tot de volledige naam van de organisatie. Hij stelt dat hij wel degelijk de volledige naam wist, maar op het moment van het gehoor te gespannen was. Verzoeker is op de hoogte van de wissel aan het hoofd van NACADA en meent dat hij tijdens het gehoor heeft gezegd dat Kaguthi inmiddels niet meer aan het hoofd staat. Het gegeven dat verzoeker Kaguthi heeft vermeld is volgens hem louter en alleen te wijten aan het feit dat de vergaderingen van verzoeker met NACADA plaatsvonden toen Kaguthi aan het hoofd stond. Hij wijst erop dat deze wissel bovendien blijkt uit informatie door hemzelf neergelegd, welke zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker stelt in dit verband tot slot dat NACADA zich wel bewust is van de corruptie bij overheidsorganen, maar hier effectief niets doet aan doet en dat hij dit bedoelde toen hij verklaarde dat de mensen van NACADA hierover niet klagen.

Verzoeker betoogt dat de hoeveelheid geld en de traktaties die hij aan K. gaf ruim voldoende waren om om het even welke Keniaanse persoon om te kopen. Hij herhaalt dat K. laaggeschoold is en deze enkel voordeel wilde halen.

Verzoeker bevestigt dat niet over de moord op K. gesproken werd maar dat hij toch te weten is gekomen wat er gebeurd is door aan een zekere J. een kleine som geld te geven. Dit zou geen tegenstrijdigheid uitmaken.

Verzoeker heeft nooit een naam genoemd van het kartel uit vrees dat bepaalde informatie bij de Keniaanse autoriteiten zou terechtkomen. Hij geeft in onderhavig verzoekschrift evenwel te kennen dat één van de cellen binnen het kartel de naam *'White Bar'* draagt en zijn wortels heeft in Easteigh, Nairobi.

Verzoeker stelt dat hij momenteel nog steeds onder psychologische begeleiding staat ten gevolge van zijn problemen in Kenia en refereert dienaangaande naar een attest dat hij reeds heeft overgelegd. Hij merkt tenslotte op dat hij ten gevolge van de marteling in België reeds verschillende chirurgische ingrepen heeft ondergaan, waarbij onder meer een stuk glas uit zijn vinger werd verwijderd en voegt hieromtrent een bijkomend medisch attest bij.

Verzoeker vermoedde dat de mensen bij het incident in Kirimunge politieagenten waren wegens het accent, alsook omwille van de wagen die zij gebruikten. Zijn moeder en broer bevestigden zijn vermoeden nadien. Verzoeker betoogt dat hij vrees koesterde voor de politie en bijgevolg zijn identiteit niet heeft opgegeven. Hij verduidelijkt dat hij naar een politiekantoor gegaan is dat op verdere afstand van zijn huis ligt en zo een mogelijke confrontatie met vijandige politieagenten uit de weg is gegaan. Verzoeker meent dat de media eventueel een invloed hebben gehad op zijn vrijlating.

Hij stelt vervolgens dat hij op onregelmatige tijdstippen naar zijn kantoor ging en er slechts kort bleef en achtte het bureau zelf, evenals de buurt en supermarkt, veilig. Hij voegt hieraan toe dat er in deze buurt, die de naam *'King's Way'* draagt, auto's verkocht worden door een bepaalde klasse van mensen, die zouden ingrijpen ingeval er ergens iemand een misdaad zou plegen. Betreffende de tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) hem niet werd voorgelezen, hetgeen hij meedeelde bij aanvang van het gehoor voor het CGVS, zodat dit verslag niet tegen hem kan worden gebruikt. De tegenstrijdigheden zijn volgens verzoeker bovendien niet van die aard dat ze zijn geloofwaardigheid ondermijnen. Hij brengt zijn psychologische gezondheidstoestand tevens opnieuw in herinnering en stelt dat dit mogelijks invloed heeft bij het ophalen van herinneringen omtrent bepaalde gebeurtenissen en data.

Verzoeker voert aan dat hij vermoedde dat één van de zeven personen gewapend was, doch dat hij hierover niet zeker was. Hij stelt tevens dat hij hem niet gevraagd heeft om te vertrekken maar dat de man dit gewoon deed.

Met betrekking tot de incoherenties omtrent de ontvoering, herhaalt verzoeker dat hij niet weet waarom K. hiervan niet op de hoogte was. Hij stelt dat hij geen problemen heeft met andere personen, zodat hij gegronde vermoedens heeft dat het drugskartel erachter zit. Hij bevestigt dat hij geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij ontvoerd werd en argumenteert dat hij niks wou bemoeilijken.

Dat hij de bedreigingen moeilijk kan situeren in de tijd wijt verzoeker opnieuw aan zijn psychologische toestand. Hij merkt tevens op dat niet-Europeanen op een andere wijze

omgaan met het concept tijd. Hij wijst erop dat hij het incident in Kirmunge kon situeren in de maand juli 2005.

Verzoeker werpt op dat hij niet meer details weet over de verkrachting van zijn echtgenote gezien hij geen getuige was en dat het geenszins opmerkelijk is dat zij na deze traumatische gebeurtenis gevlucht is en hij geen enkel contact meer heeft gehad met haar. Haar gsm-nummer zou niet meer actief zijn. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het raadplegen van een advocaat zeker en vast niets zou hebben uitgehaald.

Verzoeker is ontgoocheld dat het CGVS heeft nagelaten om verdere inlichtingen omtrent hem in te winnen middels de '*Organization of Women in International Trade*' (OWIT) of een andere NGO, niettegenstaande hij herhaaldelijk te kennen heeft gegeven dat hij hiermee contact onderhouden heeft. Verzoeker voegt in voorliggend verzoekschrift nog een e-mail d.d. 14 november 2008 bij van L.W., voormalig voorzitter van de OWIT waarin deze laatste in concreto allusie maakt op problemen van enkele voormalige medewerkers van verzoeker en er tevens op wijst dat het ook voor verzoeker gevaarlijk zou zijn om terug te keren naar Kenia. Verzoeker stelt zich alle moeite te hebben getroost teneinde stavingstukken met betrekking tot het asielrelaas voor te leggen doch volhardt niet in staat te zijn om een identiteitsbewijs voor te leggen. Hij verkeert naar eigen zeggen immers niet in de mogelijkheid om zich tot de Keniaanse ambassade te wenden. Verzoeker verwijst in dit kader naar een uittreksel uit het *Handbook on Procedures and criteria for determining Refugee Status* en stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Hij brengt bij het verzoekschrift nog een aantal stukken bij, met name (i) een medisch attest (ii) een e-mail van L.W. (iii) een artikel over de algemene situatie in Kenia (iv) een schrijven van verzoeker aan zijn raadsman.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem opgerichte organisatie geenszins naamloos is dient te worden opgemerkt dat hij in zijn eerdere verklaringen wel degelijk aangaf dat deze organisatie geen specifieke naam had (administratief dossier A, stuk 11, nr.41). Zijn verwijzing naar een flyer waar de naam op vermeld staat doet geen afbreuk aan deze vaststelling, te meer daar hieraan overigens geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke stukken, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoekers bewering dat de registratie uitbleef omdat de organisatie omwille van de door hem aangevoerde moeilijkheden niet actief kon zijn kan evenmin overtuigen, te meer daar hij verklaarde dat hij ook na 2004 werkzaam bleef voor de organisatie, zij het "low profile" (administratief dossier A, stuk 3, p.32). Uit de door verzoeker neergelegde flyer blijkt overigens dat de organisatie in februari 2006 nog activiteiten organiseerde (administratief dossier A, stuk 14: documenten, nr.42). Daargelaten de redenen van niet-registratie, merkt de bestreden beslissing terecht op dat het weinig aannemelijk is dat men via dergelijk informeel netwerk werkzaam zou zijn op het niveau van de autoriteiten teneinde op het beleid te kunnen wegen. Deze motivering blijft onverminderd overeind.

Verzoekers argumentatie dat het doel van de organisatie eerder preventief en opvoedkundig was volstaat geenszins ter verklaring van zijn onwetendheid omtrent de verschillende hulpcentra in Nairobi. De vaststelling dat hij daarnaast evenmin in staat was de volledige naam van de officiële Keniaanse antidrugorganisatie NACADA te geven en tevens foutieve verklaringen aflegde omtrent de leiders van deze organisatie, deed de bestreden beslissing op goede grond besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als oprichter van een hulporganisatie in het kader van drughulpverlening. Dat het de gewoonte is de afkorting te gebruiken en verzoeker gespannen was tijdens het gehoor vormt geen afdoende verschoningsgrond, te meer daar hij aangaf meermaals te hebben vergaderd met leden van NACADA, zodat het geenszins onredelijk is te verwachten dat hij hierover correcte verklaringen aflegt. Verzoekers argumentatie als zou hij tijdens het gehoor verklaard hebben dat Kaguthi inmiddels niet meer aan het hoofd staat van NACADA vindt geen steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met de informatie in het dossier (administratief dossier A, stuk 15: "landeninformatie"). De bestreden motivering omtrent verzoekers onwetendheid met betrekking tot de drughulpverlening in zijn streek en land van herkomst wordt door hem niet op afdoende wijze weerlegt, blijft derhalve staande en wordt door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de naam van het gevreesde drugskartel nooit vernoemd heeft uit vrees dat er informatie bij de Keniaanse autoriteiten zou terechtkomen, volgt de Raad verweerders standpunt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt van bij aanvang in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, zodat het *a posteriori* vermelden van een naam van één van de cellen binnen het kartel geenszins afdoende is om de bestreden motivering te weerleggen. Deze acht het terecht weinig aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de naam van het kartel dat verantwoordelijk zou zijn voor de door hem aangevoerde problemen. De naam van dit kartel zelf wordt door verzoeker overigens nog steeds niet meegedeeld.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich er zich voor het overige toe beperkt zijn eerdere verklaringen te herhalen met betrekking tot (i) de redenen waarom K. de informatie die hij opving binnen het door verzoeker gevreesde drugskartel zou doorgeven (ii) de manier waarop hij op de hoogte kwam van de moord op K. (iii) het incident in Kirimunge (iv) zijn vermoeden dat één van de zeven personen die hem op zijn kantoor opzochten gewapend was (v) het feit dat K. niet op de hoogte was van verzoekers beweerde ontvoering en zijn vermoeden dat het drugskartel achter deze ontvoering zat (vi) de vlucht van zijn echtgenote (vii) de redenen waarom hij geen advocaat raadpleegde teneinde hem bij te staan in zijn vermeende problemen met het drugskartel en de autoriteiten, hetgeen geenszins volstaat om de bestreden motivering hieromtrent te ontkrachten. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekers argument dat hij aan de politieagenten bij de wegblokkade niks meldde over het feit dat hij door de overige inzittenden van de wagen ontvoerd werd omdat hij niks wilde bemoeilijken geenszins overtuigt.

De bestreden motivering, die uitgebreid steun vindt in het dossier, concludeert terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen als gevolg van zijn vermeende strijd tegen het drugsmisbruik in Kenia ondermijnd wordt door zijn vage, weinig aannemelijke, verwarrende en incoherente verklaringen hieromtrent. In het bijzonder kan worden opgemerkt dat verzoeker zich hoofdzakelijk op vermoedens baseert inzake de personen of groepen die hem zouden viseren. Bovendien zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees ten aanzien van de politie weinig coherent gezien hij deze enerzijds wantrouwt en vreest omwille van hun vermeende betrokkenheid bij het drugskartel, terwijl hij anderzijds bij hen aangifte zou gedaan hebben van verschillende incidenten. Tevens acht de bestreden beslissing het terecht weinig geloofwaardig dat de politie drie mensen zou doden omdat zij ervan verdacht werden verzoeker te hebben geholpen, terwijl verzoeker zelf na vier dagen zonder meer zou vrijgelaten zijn. Zijn argumentatie dat de media mogelijks een rol hebben gespeeld in zijn vrijlating betreft een loutere *post factum* bewering en is derhalve niet dienstig ter weerlegging

van de bovenstaande motivering. Deze motivering blijft aldus staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

De bestreden beslissing merkt verder terecht op dat verzoekers voorgehouden vrees ondermijnd wordt doordat hij desondanks gewoon naar zijn kantoor bleef gaan. Dat hij dit naar eigen zeggen op onregelmatige tijdstippen deed en de buurt veilig achtte gelet op de klasse van mensen die zich daar bevonden doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Aangaande het incident met de zeven onbekende mannen die hem naar zijn kantoor zouden gevolgd zijn legt verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen af gezien hij voor DVZ verklaarde dat zij hem persoonlijk vroegen om fotokopies te nemen, terwijl hij voor het CGVS stelde dat zij een bewaker aanspraken. Voorts verklaarde hij enerzijds dat de bewaker deze vraag vreemd achtte gezien er geen fotokopies gemaakt worden op zijn kantoor, terwijl hij anderzijds aangaf dat er wel fotokopiediensten aanwezig waren maar dat de bewaker de zaak niet vertrouwde en daarom loog dat het niet mogelijk was om daar kopies te maken. Waar verzoeker aanvoert dat de tegenstrijdigheden tussen het gehoor op het CGVS en zijn verklaringen voor DVZ hem niet kunnen verweten worden gezien het verslag van DVZ hem niet voorgelezen werd, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dit verslag hem wel degelijk werd voorgelezen in het Engels, dat hij verklaarde dat de gegeven inlichtingen oprecht waren, en hij het verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier A, stuk 11, p.10, 12). Verzoekers beweringen vinden derhalve geen steun in het administratief dossier en kunnen de vastgestelde incoherenties niet weerleggen. Bovendien acht de bestreden beslissing het terecht weinig geloofwaardig dat een gewapende man verzoekers kantoor zou binnendringen met het excuus kopies te willen maken om vervolgens gewoon weg te gaan wanneer hem meegedeeld werd dat dat niet mogelijk was. De bestreden motivering met betrekking tot het incident op verzoekers kantoor blijft aldus eveneens onverminderd overeind.

Ook aan verzoekers verklaringen aangaande de klacht die hij zou hebben ingediend nadat zijn echtgenote verkracht zou zijn, waarbij hij overigens opnieuw geen duidelijkheid kon verschaffen omtrent de daders, wordt door de bestreden beslissing terecht geen geloof gehecht. Op het ogenblik dat verzoeker aangifte deed, zou de politie hem meegedeeld hebben dat zij het bevel hadden gekregen hem arresteren, wat zij niet gedaan zouden hebben in de veronderstelling dat hij zich vrijwillig zou aangeven bij de bevoegde politiedienst, hetgeen weinig overtuigend overkomt.

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende activisme tegen de drugproblematiek in Kenia.

Kritiek op het overtoollig motief omtrent de houding van NACADA ten aanzien van de corruptie van overheidsorganen kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt ter weerlegging van de bestreden motivering met betrekking tot zijn verklaringen omtrent de mogelijke invloed van de actuele veiligheidssituatie in Kenia op de door hem aangevoerde problemen, zodat deze als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Inzake het door verzoeker neergelegde medisch attest omtrent zijn psychologische toestand merkt de Raad op dat uit de verschillende gehoorverslagen blijkt dat hij ondanks mogelijke psychologische problemen in staat was uitgebreide verklaringen af te leggen, waarbij door zijn raadsman overigens werd opgemerkt dat verzoeker vlot en snel spreekt en een samenhangend en gedetailleerd relaas weergeeft (administratief dossier A, stuk 3, p.35). Tijdens het derde gehoor op het CGVS werd weliswaar melding gemaakt van het feit dat verzoeker psychologisch begeleid werd (administratief dossier B, stuk 3, p.8), doch verder werden tijdens geen van de drie gehoren opmerkingen gemaakt over eventuele problemen die hierdoor zouden ontstaan zijn en die een invloed zouden hebben op zijn verklaringen, hoewel hem bij aanvang van de verschillende gehoren telkens werd meegedeeld dat elk probleem gemeld diende te worden (administratief dossier A, stukken 6 en 3; administratief dossier B, stuk 3). Dit medisch attest vormt derhalve geen afdoende verantwoording voor de vastgestelde vaagheden en incoherenties in verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker het CGVS verwijt geen verdere inlichtingen te hebben ingewonnen via andere organisaties waar hij contact mee zou gehad hebben en suggereert dat de Raad de waarachtigheid van zijn verklaringen omtrent een aantal personen die hij zou hebben doorverwezen kan nagaan door de betrokken ziekenhuizen te contacteren, dient erop gewezen te worden dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf rust en het derhalve aan hem is om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, waarbij het CGVS noch de Raad de taak hebben de lacunes in de bewijsvoering op te vullen.

Met betrekking tot het bijgebrachte medische attest van Dr. G., alsook de attesten in het administratief dossier waarnaar verwezen wordt en waaruit blijkt dat verzoeker enkele kleine medische ingrepen onderging, merkt de Raad op dat deze documenten geen uitsluitel geven over de oorzaak van de vastgestelde letsels en derhalve niet volstaan om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan de door verzoeker neergelegde email van L. W. geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke documenten, alsook de vaststelling dat deze geen concrete gegevens bevat ter ondersteuning van zijn verklaringen.

Inzake verzoekers schrijven aan diens raadsman, merkt de Raad op dat, daargelaten het feit dat hieraan geenszins objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, dit document bijkomende verklaringen van verzoeker bevat met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing. Deze elementen werden opgenomen in de middelen van het verzoekschrift en aldus in het hoger uiteengezette antwoord.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens de gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij meent dat er ook in dit verband sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht en is de overtuiging toegedaan dat hij in ondergeschikte orde op zijn minst in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar hem bij terugkeer naar Kenia niet alleen foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing te wachten staat, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet, maar hij tevens het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld zoals vervat in artikel 48/4, §2, c. Verzoeker verwijst wat betreft het gewapend conflict naar een bijgebracht rapport van Minority Rights Group International waaruit zou blijken dat Kenia balanceert op de rand van de afgrond en een snelle opflakking van het geweld niet ondenkbaar is.

Hij voert aan dat hij bij terugkeer ongetwijfeld opgesloten zal worden en dient te vrezen voor zijn leven, gelet op de feiten die hij reeds uiteengezet heeft. Het rapport van Amnesty International dat zich in het administratief dossier bevindt maakt bovendien melding van martelingen van mensenrechtenactivisten door overheidsinstanties, met name de politie.

5.2. Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming steunt op de feiten die de grondslag uitmaken van zijn asielrelaas dient te worden gewezen op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 4.2).

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Kenia, merkt de Raad op dat de aangevoerde speculaties omtrent een mogelijke opflakking van

het geweld, niet volstaan in het licht van de informatie die verweerder bij de nota voegt en waaruit kan worden afgeleid dat de situatie in Kenia op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Derhalve voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.